

ANITA SHREVE

Het gewicht van water

Vertaald uit het Engels door
Mariëtte van Gelder

ORLANDO
uitgevers

Ik moet dit verhaal loslaten. Het is nu aanhoudend bij me, als een niet te torsen last.

Ik zit in de haven en kijk naar Smuttynose in de verte. Een roze gloed, een vlek, trekt over het eiland. Ik zet de motor af van de kleine boot die ik heb gehuurd, houd mijn vingers in het water en laat mijn hand door de ijzige kou omhullen. Ik haal mijn hand door het zeewater en bepeins dat de oceaan, deze haven, een bewaarplaats van geheimen is, zijn eigen klaaglied.

Ik ben hier eerder geweest. Een jaar geleden. Toen heb ik foto's gemaakt van het eiland, van de begroeiing die zich er in weerwil van het water had verankerd: zwarte zegge, wasgagel, schapezuring en wier. Het eiland is niet kaal, maar het is wel dor en naargeestig. Het bestaat uit graniet, en overal zijn grillig gevormde riffen met scherpe randen. De bewoners van destijds zullen over een uitgesproken vasthoudendheid beschikt moeten hebben, en ik stel me voor hoe ze zich schrap zetten tegen de elementen en zich wortelden in de barsten in de rotsen, net als de planten die het nog steeds overleven.

Het huis waarin de twee vrouwen werden vermoord is in 1885 afgebrand, maar toen ik hier vorig jaar was, heb ik de voetafdruk ervan gefotografeerd, de zichtbare omtrek. Ik ben in een boot gestapt en heb foto's genomen van de wit uitgeslagen riffen van Smuttynose en de kapmeuwen die over het eiland zweefden en naar vissen doken die alleen zij konden zien. De vorige keer dat ik hier was, bloeiden er gele rozen en braamstruiken.

De vorige keer dat ik hier was, kwam er iets verschrikkelijks tot stand, maar dat wist ik toen nog niet.

Ik haal mijn hand uit het water en laat de druppels op de papieren in het karton vallen, dat aan de randen al vochtig is van het water. De roze gloed wordt paars.

Soms denk ik dat als de pijn weg zou trekken als je een verhaal maar vaak genoeg vertelt, als de woorden dan als water langs mijn armen af- en weg zouden glijden, ik dat verhaal wel duizend keer zou vertellen.

Het is mijn taak het te melden als ik iets zie, een rotsachtig rif, een eiland. Ik sta op de boeg en kijk in de mist. Ik tuur zo ingespannen dat ik dingen begin te zien die er niet zijn. Eerst kleine, bewegende lichten en dan uiterst subtiele nuances grijs. Was dat een schaduw? Was dat een vorm? En dan, zo plotseling dat ik een paar belangrijke seconden lang geen woord uit kan brengen, zijn ze er allemaal: Appledore, Londers, Star en Smuttynose, rotsen die uit de mist opdoemen. Smuttynose, uit één stuk, vlak met gebleekte riffen, streng en zwijgend.

Ik roep iets. *Land in zicht*, roep ik waarschijnlijk.

Soms krijg ik last van claustrofobie op de boot, zelfs alleen op de boegspriet. Dat had ik niet verwacht. Wij, vier volwassenen en een kind, zijn gedwongen zo goed mogelijk samen te leven in een ruimte die niet groter is dan een kleine slaapkamer, waar het ook nog bijna altijd vochtig is. De lakens zijn klam, mijn ondergoed is klam. Rich, die de boot al jaren heeft, zegt dat dat nu eenmaal bij zeilen hoort. Zijn toon wekt bij mij de indruk dat het aanvaarden van het vocht, of er zelfs een zeker genoeg in scheppen, een teken van karakter is.

Rich heeft een nieuwe vriendin meegenomen, die Adaline heet.

Rich geeft instructies. De zeilboot, een Morgan 41, is oud maar goed onderhouden en het teakhout is pas nog gelakt. Rich roept dat hij de bootshaak moet hebben en schreeuwt naar Thomas dat hij de boei te pakken moet zien te krijgen. Rich mindert vaart, zet de motor in de achteruit, geeft een klein beetje gas en manoeuvreert de lange, slanke boot, de ruimte die zich door het water beweegt, naar de ligplaats.

Thomas bukt zich en pakt de boei. Adaline kijkt op van haar boek. Het is onze derde dag aan boord: Hull, Marblehead, Annisquam, en nu de Isles of Shoals.

De Isles of Shoals is een archipel in de Atlantische Oceaan, op vijftien kilometer ten zuiden van Portsmouth aan de kust van New Hampshire. De eilanden meten van noord naar zuid vijfeneenhalve kilometer, en van oost naar west tweeëneenhalve kilometer. Het zijn er negen bij vloed en acht bij eb: White en Seavey zijn aan elkaar verbonden. Het grootste eiland deed de eerste bewoners denken aan een vet varken dat zich in zee wentelde, en werd daarom Hog genoemd. Smuttynose, onze bestemming, heeft zijn naam te danken aan een kluit zeewier op de neus van een rots die in de oceaan uitsteekt. Het is altijd een onaantrekkelijke naam geweest, hoewel de andere zich als gedichten uit een logboek laten lezen: ‘Vandaag passeerden we de eilanden Star en Malaga en Seavey en Londoners, en rondden tot ons geluk de verraderlijke rotsen van Shag en Eastern en Babb’s en Mingo.’

In 1635 werden de Isles of Shoals officieel verdeeld tussen de Massachusetts Bay Colony, waartoe ook Maine behoorde, en het gebied dat later bekend zou komen te staan als New Hampshire. Duck, Hog, Malaga, Smuttynose en Cedar gingen naar Maine. Star, Londoners, White en Seavey waren voor New Hampshire. Die verdeling is altijd zo gebleven. In 1635, toen de ordonnantie werd afgekondigd, zochten bijna alle bewoners van Star hun heil op Smuttynose, omdat in Maine nog sterkedrank gedronken mocht worden.

In de reisgidsen lees ik verbijsterende feiten: op het eiland Star verborg ene Betty Moody zich in 1724 met haar drie kinderen voor de indianen in een spelonk. Ze ging plat op de grond liggen en hield haar baby, een meisje, stevig tegen haar borst gedrukt. Mevrouw Moody wilde het kind stillouden, opdat het hun schuilplaats niet zou verraden, maar toen de indianen weg waren, kwam ze tot de ontdekking dat ze haar dochttertje had gesmoord.

Rich ziet eruit als een worstelaar: compact en goed gespierd.

Hij heeft zijn hoofd kaalgeschoren en zijn gebit is volmaakt. Ik vind dat hij absoluut niet op Thomas lijkt – het moet een gril van de genen zijn; ze schelen tien jaar. Rich kietelt Billie genadeloos, zelfs op de Zodiac. Ze kronkelt alsof ze gemarteld wordt, maar pruilt als hij ophoudt. Rich loopt met atletische gratie over de Morgan en wekt de indruk een man te zijn die nooit iets moeilijk heeft gevonden.

Onze vorige haven was Annisquam, niet ver hiervandaan, en we komen in de vroege ochtend aan. Ik kijk naar Thomas, die zich over de achtersteven buigt om de boei te pakken. Hij heeft witte benen met krullend zwart haar boven zijn knieholtes. Hij draagt een roze overhemd met opgestroopte mouwen op zijn zwembroek. Ik vind het vreemd om Thomas, sinds vijftien jaar mijn echtgenoot, klusjes op de boot te zien doen als matroos van zijn jongere broer. Zonder zijn pen en boeken lijkt Thomas weerloos, gedesorienteerd door de lichamelijke arbeid. Terwijl ik naar hem kijk, valt het me op, zoals zo vaak, dat mijn man te groot voor zijn omgeving lijkt. Het is of hij altijd moet bukken, zelfs als hij zit. Zijn haar, dat vrij lang is en bijna kleurloos is geworden, valt over zijn voorhoofd en hij strijkt het uit zijn gezicht met een gebaar dat me dierbaar is en dat ik al duizend keer heb gezien. Het ontgaat me niet dat Thomas, hoewel hij de oudste broer is, of misschien juist daardoor, zo af en toe verlegen wordt van Rich en Adaline samen, als een vader in het gezelschap van zijn volwassen zoon met een vrouw.

Wat denkt die Adaline als ze naar Thomas kijkt? Mijn echtgenoot is een dichter van de bovenste plank en nu al een soort emeritus aan de universiteit, ofschoon hij pas zevenenveertig is. Adaline schrijft geen gedichten, maar lijkt veel bewondering voor Thomas' werk te koesteren. Ik vraag me af of ze zijn gedichten echt al kende, of ze speciaal voor deze tocht heeft gelezen.

Als ik tijd heb, lees ik over de eilanden. Ik zeul kilo's papier in mijn fototas mee: reisgidsen, verslagen van de moorden, een transcriptie van het proces – gekregen van de afdeling Onderzoek, waar ze schijnen te denken dat ik het artikel

schrijf. Ten tijde van de moorden, in 1873, werd er in de kranten over geschreven, en later hadden diezelfde kranten het over 'het proces van de eeuw'. Deze zomer horen we die uitdrukking ook telkens, als we kijken naar een rechtbank-spektakel dat zelfs de meest fanatieke toeschouwers zo goed als murw heeft gemaakt. Mijn redacteur ziet een verband tussen beide processen: een dubbele moord met een mes, een roemrucht proces en indirect bewijsmateriaal dat draait om de kleinste feitelijke details. Ikzelf zie weinig overeenkomsten, maar tijdschriften proberen overal iets van te maken. Ik word betaald voor het nemen van de foto's.

Ik krijg een gulle onkostenvergoeding, maar Rich, die technische tijdschriften uitgeeft, wil van geen beloning horen. Ik ben blij dat Thomas aan zijn jongere broer en diens boot heeft gedacht: ik zou niet graag met een wildvreemde kapitein of bemanning opgesloten willen zitten.

Hoelang, vraag ik me af, gaat Rich al met Adaline om?

Ik lees veel verslagen van de moorden. Wat me het meest opvalt, is hoe betrekkelijk feiten eigenlijk zijn.

Als ik aan de moorden denk, probeer ik me voor te stellen wat er die nacht gebeurd zou kunnen zijn. In mijn fantasie stormde het en beukte de zeewind tegen de ruiten. Soms kan ik die wind horen en het houten huis onder de hoge vederwolken rond de volle maan zien. Maren en Anethe lagen misschien elk op hun rug aan een kant van het tweepersoons bed (of zouden ze elkaar aangeraakt hebben?) en in de kamer daarnaast lag Karen, die het plotseling uitschreeuwde van angst.

Of zou de hond eerst geblaft hebben?

Soms zie ik de moorden voor me als een tafereel van een subtiele gratie en schoonheid, met slanke, angstig geheven armen in witte nachtjaponnen, witte nachthemden tegen de sneeuw, scherp afgetekende rotsen en de storm die het dunne linnen van bijvoorbeeld lakens aan een waslijn doet opbollen. Ik zie een opgestoken arm achter een raam, de maan, die vegen op de ruiten etst en een vrouw die een andere vrouw roept, en nog een, terwijl onder hen, aan de waterlijn, de golven hard en onafgebroken tegen de sloep slaan.

Ik kijk graag naar mijn dochter als ze in haar zwempak over de boot scharrelt. Het zit hier te strak, daar te wijd, en het is over haar bips opgekropen. Haar lijfje is mollig, prachtig en vaak zilt als ik aan haar arm lik. Billie van vijf is gefascineerd door de boot, die allerlei nissen en slimme plekken heeft waar ze het weinige speelgoed dat ze mee mocht nemen kan verstoppen. Ze slaapt in de kooi naast de kajuitstrap. Adaline en Rich hebben de voorste hut, het voorrecht van de eigenaar. Thomas en ik hebben minder privacy, midscheeps opgeborgen als we zijn, voor iedereen zichtbaar op een bed dat elke ochtend als we het hebben afgehaald in een ontbijt-tafel verandert.

Zo nu en dan zie ik zanderige voetafdrukken van Billie benedendeks. Zand in de koelkast. Vindt Rich het vervelend? Ik denk het niet. Billies haar is gebleekt door de zon en blijft krullen door het vocht. Steeds vaker valt het me op hoe groot haar pupillen zijn, en hoe zwart haar ogen daardoor lijken. Ze heeft extreem lange wimpers, die elke knippering extra aanzetten. Het verlies van haar twee middelste snijtanden boven heeft haar glimlach nog breder gemaakt, en ze slist charmant.

's Ochtends hoor ik Adaline en Rich in hun hut: geritsel van kleren, geprevel, ritmische bewegingen. Adaline maakt verbazingwekkende geluiden: keelklanken, soms uitzinnig. Ik begin die geluiden te voorzien en ontloop ze. Ik ga in mijn ochtendjas naar de stuurhut boven. Ik vraag me af of Billie zou schrikken als ze wakker werd, of ze bang zou zijn dat Adaline iets overkwam.

Ik vermoed dat Evan, die met Anethe getrouwd was, op de ochtend na de moorden gehaast naar de deur zal zijn gelopen, paniekerig, gedreven door verhalen over het ondenkbare. De hoge vederwolken zouden dan al verwaaid zijn, en de zon zou de sneeuw op de rotsen al doen smelten. Evan zal als eerste door die deur gegaan zijn. Hij zal erop gestaan hebben.

In 1852 werd de schooljuffrouw Nancy Underhill, toen ze op een klif op Star zat, door een golf de zee in gesleurd. Haar lichaam werd een week later gevonden bij Cape Neddick, in Maine.

Deze ochtend staat Adaline, nadat we hebben opgeruimd, in de stuurhut met haar handen in de zij naar de kust van Smuttynose te turen alsof er zich iets heel diepzinnigs aan haar zou kunnen openbaren. Als ze praat, hoor je een restje van een Iers accent, en haar stem geeft haar een uitstraling van gezag die ik persoonlijk niet altijd bij mezelf bespeur. Haar woorden rijzen, dalen, zakken nog iets dieper en keren dan terug tot het verstaanbare, als zachte kerkmuziek, denk ik vaak, of als het melodieuze ritme van de golven tegen de scheepsromp.

Adaline beweegt zich als een ballerina, wiegend om haar evenwicht te bewaren. 's Ochtends, als ze uit de kajuitskap opduikt, lijkt ze de stuurhut binnen te glijden. Ze hult zich in lange rokken van dunne katoen met blouses die losjes om haar heupen vallen. Om haar hals draagt ze een gouden kruis, een sieraad dat ietwat verrassend aandoet voor een vrouw van haar leeftijd en postuur. Het kruis trekt je blik naar het kuiltje tussen haar sleutelbeenderen, een glad, gebruind kuiltje. Het lijkt of ze het kruis als meisje heeft gedragen en simpelweg vergeten is het af te doen.

Adaline werkt bij de Bank of Boston, heeft Rich me verteld, voor een internationale afdeling. Ze heeft het nooit over haar werk. Ik stel me voor dat ze vaak in mantelpak in een vertrekhal op een vliegveld staat. Ze heeft littekens op haar polsen, licht kronkelende verticale draden in de gladde huid, alsof ze ooit heeft geprobeerd haar aderen met een scheermesje of een mes na te trekken. Ze heeft een boeiende mond met volle, geweldde, goed geproportioneerde lippen, waaraan het cupidoboogje zo goed als ontbreekt.

Soms beeld ik me in dat ik Maren Hontvedt aan het eind van haar leven voor me kan zien. Het behang in de kamer waarin ze zit is verschoten, maar nog gaaf. Ze draagt een opengewerkt mutsje om haar haar te bedekken. Ik zie de weelderige plooiën van de omslagdoek in haar schoot en haar roerloze houding. De vloer is kaal, van hout, en op de comode staat een waskom. Het licht valt door het raam op haar gezicht en ogen. Die zijn grijs, nog steeds niet flets, en ze heb-

ben een uitdrukking behouden die anderen, die haar kennen, zich zouden kunnen herinneren.

Ik zie dat ze stervende is en er binnenkort niet meer zal zijn. Ze heeft gedachten en herinneringen die ze oppot en koestert en vasthoudt zoals je de vergeelde foto van een kind zou kunnen vasthouden. Haar gelaat is gerimpeld, als kreukvelours, en heeft de kleur van gedroogde hydrangea's. Ze was geen mooie jonge vrouw, maar ze had een aantrekkelijk gezicht en was sterk. De structuur van haar gezicht is nog net als toen, en de beenderen zijn zichtbaar als de omtrekken van een stoel onder een losse doek.

Dit vraag ik me af: als je een vrouw neemt en tot het uiterste drijft, hoe zal ze dan reageren?

Als we hebben aangelegd, biedt Rich aan me met de Zodiac naar Smuttynose te brengen. Billie smeekt of ze mee mag. Ik maak mijn foto's gehurkt en tegen de zijkant van de boot geleund om mijn evenwicht te bewaren. Ik gebruik de Hasselblad en een zoomlens met polariserend glas. Van tijd tot tijd roep ik naar Rich dat hij de motor moet uitschakelen, zodat we minder trillen, of ik maak een handgebaar waaruit hij kan opmaken dat we met volle kracht vooruit moeten gaan.

Er staan twee huizen op het eiland. Het ene, dat het huis van Haley wordt genoemd, is klein en van hout. Het is onbewoonbaar, maar het is van historisch belang en heeft een grote esthetische zuiverheid. Het andere is een schuur met elementaire voorzieningen voor zeelieden die schipbreuk hebben geleden.

Rich meert de Zodiac kundig in het klotsende breekwater van Smuttynose aan. Het kleine, smalle strand ziet zwart van de donkere keien en verteerde stukken hout. De lucht is bijtend fris en ik begrijp waarom zeelucht jaren geleden werd voorgeschreven ter versterking van het lichaam. Billie trekt haar zwemvest uit en gaat in de kleermakerszit op het strand zitten in haar lavendelblauwe T-shirt dat haar buik net niet helemaal bedekt. Rich is nu al bruin: zijn benen, armen en gezicht zijn egaal kopergoud, met in zijn hals een duidelijke

afscheiding tussen bruin en wit. We hebben Thomas en Adaline op de Morgan achtergelaten.

Op de Isles of Shoals werden de ramen tijdens de wintermaanden nooit opengezet, en de kinderen mochten niet naar buiten, zodat de lucht in de huizen tegen de tijd dat het maart werd muf, bedorven en oud van de rook was en de kinderen bijna geen adem meer konden halen.

Rich neemt Billie bij de hand en leidt haar langs het breekwater, zodat hij haar kan helpen mosselen tussen de stenen te zoeken en in haar emmer te doen. Ik hijs mijn fototas over mijn schouder en loop naar de punt van Smuttynose. Ik ben van plan me daar om te draaien en een overzichtopname van het eiland te maken. Op mijn plaats van bestemming, de uiterste oostpunt van het eiland, ligt een rotsblok in de vorm van de vetlok boven een paardenhoef. Tussen de hoekige rotsen is een overdekte ruimte, een zeegrot waar het water bij vloed rondklotst. De stenen zijn glibberig, maar als ik mijn fototas op een droge richel heb gesjord en in een spleet vastgezet, zodat de wind hem niet mee kan nemen, kruip ik als een krab naar de grot en ga binnen op mijn hurken zitten. Ik zie aan drie kanten ondiep en troebel water en naar het oosten niets dan Atlantische Oceaan. Deze kant van het eiland ligt, in tegenstelling tot de haven en de plaats waar we zijn geland, onbeschermd. De stenen zijn bedekt met korstmos en telkens als er een golf op de rotsen slaat en het water opspat, stijgt er een zwerm geschrokken vliegjes op.

Bij de rots, die bekendstaat als Maren's Rock, doe ik mijn ogen dicht en probeer me voor te stellen hoe het zou zijn om een hele winternacht in elkaar gedoken in die grot te zitten, in het donker, in de sneeuw en de ijzige kou, met niets anders om me warm te houden dan een nachthemd en een zwart hondje.

Ik klauter van de rots af, waarbij ik mijn scheen schaaf. Ik pak mijn cameratas, die niet van zijn plek geweken is, en schiet een heel kleurenfilmpje vol, zesendertig opnamen van Maren's Rock. Ik loop over de hele lengte van het eiland, wat moeizaam gaat in het dichte, doornige struikgewas.

Op 14 januari 1813 leden veertien Spaanse zeelui schipbreuk. Ze werden door een storm naar Smuttynose gedreven en probeerden het kaarslicht te bereiken dat door een bovenraam van kapitein Haley's huis scheen. Ze kwamen om in een sneeuwstorm, op nog geen twaalf meter afstand van hun doel, en liggen nu onder keien op het eiland begraven. Een van hen kwam tot de stenen wal, maar kon er niet overheen komen. Hij werd de volgende ochtend door kapitein Haley ontdekt. Op 17 januari werden nog eens zeven lijken gevonden, op de eenentwintigste vijf, en het laatste lichaam werd op de zevenentwintigste januari 'door de golven overmeesterd halverwege Hog Island' gevonden. Volgens de *Boston Gazette* van 18 januari woog het schip, de *Concepcion*, tussen de drie- en vierhonderd ton en bestond de lading uit zout. Geen mens in Amerika zou ooit de namen van de omgekomen zeelieden te weten komen.

Als ik terugkom, zie ik Richard en Billie aan het strand zitten, met hun tenen in het zand. Ik ga naast hen zitten, trek mijn benen op en sla mijn armen om mijn knieën. Billie staat op, kijkt in haar emmer en begint met stramme benen om ons heen te dansen.

'Mijn vingers blóéden,' verkondigt ze trots. 'We hebben er wel een miljoen losgetrokken. Minstens een miljoen. Ja, hè, oom Rich?'

'Zeker weten. Minstens een miljoen.'

'Als we weer op de boot zijn, gaan we ze koken voor het avondeten.' Ze buigt zich weer over haar emmer en kijkt plechtig naar de inhoud. Dan begint ze de emmer naar zee te slepen.

'Wat doet ze nu?' vraagt Rich.

'Ik denk dat ze de mosselen iets te drinken wil geven.'

Hij glimlacht. 'Ik heb een keer een verslag van een piloot gelezen, die schreef dat het mooiste dat hij ooit vanuit de lucht had gezien de Isles of Shoals waren.' Hij strijkt met zijn hand over zijn geschoren hoofd. Zijn schedel is volmaakt van vorm, zonder bulten of deuken. Ik vraag me af of hij bang is om te verbranden.

‘Adaline lijkt me heel aardig,’ zeg ik.

‘Ja, dat is ze ook.’

‘Ze bewondert Thomas’ werk.’

Rich wendt zijn blik af en gooit een kiezelsteen weg. Hij heeft geen fijne gelaatstrekken, zoals Thomas. Rich heeft zwarte, borstelige wenkbrauwen die elkaar boven zijn neus bijna raken. Soms vind ik zijn mond op die van Thomas lijken, maar dat klopt niet. Die van Rich is krachtiger en van opzij gezien meer uitgesproken. ‘Childe Hassam heeft hier geschilderd,’ zegt hij. ‘Wist je dat?’

‘Ik had niet gedacht dat iemand die bij de Citibank werkt zoveel van poëzie zou weten,’ zeg ik.

‘Het is de Bank of Boston, toevallig.’ Hij houdt zijn hoofd een tikje schuin en kijkt me aan. ‘Volgens mij is poëzie vrij universeel, vind je niet? Ervan genieten, bedoel ik.’

‘Ja, dat zal wel.’

‘Hoe gaat het met Thomas?’

‘Ik weet het niet. Ik geloof dat hij zichzelf heeft aangepaat dat elke dichter een eindig aantal woorden toebedeeld krijgt, en dat hij zijn portie heeft verbruikt.’

‘Het is me opgevallen dat hij meer drinkt,’ zegt Rich. Zijn benen zijn bruin en met zwart haar bedekt. Ik kijk naar die benen en peins over de speling van de natuur die Thomas en Rich een op het oog totaal verschillende reeks genen heeft bezorgd. Dan kijk ik naar de boot, die honderd meter verderop in de haven dobbert. De mast wipt met de golfslag mee.

‘Adaline is getrouwd geweest,’ zegt Rich. ‘Met een arts. Ze hebben een dochter.’

Ik draai mijn gezicht naar hem toe. Kennelijk ziet hij mijn verbazing.

‘Ik denk dat het kind nu een jaar of drie, vier is. Ze woont bij haar vader, in Californië.’

‘Dat wist ik niet.’

‘Adaline heeft geen contact met haar dochter. Dat wilde ze niet.’

Ik zwijg. Ik probeer de informatie in me op te nemen en

te rijmen met het gouden kruis en de zangerige stem.

‘Adaline is voor hem van Ierland naar Amerika verhuisd,’ zegt hij. ‘Voor die arts.’

Hij buigt zich naar me over en veegt de opgedroogde modder van mijn kuit. Hij strijkt mijn been met zijn vingertoppen glad. Het valt me in dat de kuit geen plek is die vaak wordt aangeraakt. Ik vraag me af of hij zijn hoofd elke dag scheert. Hoe zijn schedel aan zou voelen.

‘Ze is nogal afstandelijk,’ zegt hij, en trekt zijn vingers terug. ‘Ze blijft nooit lang bij mensen.’

‘Hoelang hebben jullie al een relatie?’

‘Een maand of vijf. Ik denk dan ook dat mijn tijd er bijna op zit.’

Ik overweeg te zeggen dat ik het, op grond van de geluiden die ik uit hun hut hoor opstijgen, niet met hem eens kan zijn.

Vóór ons, aan de waterlijn, ligt Billie. Voornamelijk om zand in haar haar te krijgen, denk ik. Ik verstrak en wil opstaan. Rich houdt me met een hand op mijn pols tegen.

‘Ze ligt daar goed. Ik houd een oogje op haar.’

Ik ontspan me en ga weer rustig zitten.

‘Had je meer van haar verwacht?’ vraag ik. ‘Van Adaline, bedoel ik.’

Hij haalt zijn schouders op.

‘Ze is heel mooi,’ zeg ik.

Rich knikt. ‘Ik heb jullie altijd benijd,’ zegt hij. ‘Thomas en jou.’

Hij houdt zijn hand boven zijn ogen, tegen de zon, en tuurt in de richting van de boot.

‘Ik zie niemand in de stuurhut,’ zeg ik.

Een paar minuten later maak ik een foto van Rich en Billie met haar emmer mosselen. Rich ligt op het smalle strookje oneffen strand, met opgetrokken knieën en donkere cirkels in de wijde pijpen van zijn kaki short. Die donkere cirkels trekken je blik. Zijn armen liggen gespreid langs zijn zijden, alsof hij zich gewonnen geeft. Zijn hoofd ligt in een kuil in het zand, zodat het lijkt of zijn lichaam bij zijn nek ophoudt. Billie staat naast hem, perfect vanuit het middel over hem heen

gebogen, met haar armen als vleugeltjes achter zich uitgestrekt om niet om te vallen. Ze praat met Rich, of stelt hem een vraag. Rich maakt een kwetsbare indruk onder haar kritische blik. Naast Billie staat haar groene plastic emmer met mosselen, misschien net voldoende voor een tweepersoons voorgerecht. Achter en boven hen beiden staat het huis van Haley, klein en oud, met keurig saai baksteenrood geverfd houtwerk.

Als ik naar die foto's kijk, kan ik me moeilijk aan de gedachte onttrekken: toen hadden we nog zeventien uur, of twaalf, of drie.

Meteen nadat ik de foto heb gemaakt, gaat Rich rechtop zitten. Het is hem net te binnen geschoten, vertelt hij Billie, dat een zeerover die Zwartbaard heette ooit zijn schat op het eiland heeft begraven. Hij staat op, loopt naar de struiken en zoekt zorgvuldig wat takken uit, waar hij twee wichelroeden van maakt. Hij gaat met Billie op pad, terwijl ik op het strand blijf wachten. Na een tijdje – een kwartier, twintig minuten? – hoor ik een kreet van Billie. Ze roept me. Ik sta op, kijk om me heen en loop dan naar de plek waar Rich en zij staan, een meter of zestig verderop. Billie en Rich buigen zich over een kuil die ze in het zand hebben gegraven. Er ligt een schat in: vijf munten, twee biljetten van een dollar, een goudkleurige tandenstoker, een ketting met een enkele sleutel eraan, een armband van koperdraad en een zilverkleurige ring. Rich doet net of hij de inscriptie aan de binnenkant van de ring leest. 'Voor E van E, voor eeuwig de jouwe'.

'Wat betekent "van E voor E"?' vraagt Billie.

'Zwartbaards echte naam was Edward, en dat begint met een E. En zijn vrouw heette Esmerelda, en dat begint ook met een E.'

Billie laat het even bezinken. Rich vertelt haar dat de zilveren ring vroeger van Zwartbaards vijftiende vrouw is geweest, en dat Zwartbaard haar eigenhandig heeft vermoord. Billie heeft het bijna niet meer van angst en opwinding.

Met palen is aangegeven waar de buitenmuren stonden van het huis van de Hontvedts, dat vóór de moorden gewoon

‘het rode huis’ werd genoemd. De palen geven aan dat het ongeveer zes bij twaalf meter groot is geweest. In die kleine ruimte bevonden zich twee woningen, van elkaar gescheiden door een muur zonder deur. In de gevel op het noordwesten zaten twee voordeuren.

Na de korte terugtocht stap ik van de Zodiac op de Morgan. Rich pakt mijn hand en hijst me omhoog. Thomas en Adaline zitten tegenover elkaar op canvas kussens in de stuurhut, druipend van het zeewater dat plasjes op de vloer maakt. Ze hebben gezwommen, vertelt Adaline, en Thomas lijkt nog een beetje buiten adem te zijn.

Adaline brengt haar handen naar haar achterhoofd om haar haar uit te wringen. Haar bikini is rood: twee zinderende lapjes brandweerautorood tegen een glanzende huid. Haar buik, mooi vlak en zo bruin als toast, lijkt die van een jong meisje. Haar dijen zijn lang en nat, en tussen de lichtbruine haartjes glanzen druppels zeewater.

Ze draait haar haar op en glimlacht naar me. Als ze glimlacht heeft ze een ongekunsteld gezicht. Ik probeer het beeld van haar glimlach te verenigen met de woeste keelklanken die ’s ochtends uit de hut komen.

Ik herinner me die momenten niet alleen om wat ze waren, maar ook vanwege de wetenschap dat achter die herinneringen een ogenblik in de tijd schuilt dat niet meer uitgewist kan worden. Elk beeld is een stap verder, onschuldig gezet of, zo niet onschuldig, dan in een soort gedachteleze onwetendheid.

Rich loopt direct naar Adaline en legt bezitterig een hand op haar platte buik. Hij drukt een zoen op haar wang. Billie doet ook een stap vooruit, net zo tot die schoonheid aange trokken als wij. Ik weet dat Billie nog wel een reden zal vinden om zich tegen die lange benen aan te vlijen. Thomas slaagt er met moeite in me aan te kijken en vraagt hoe ons tochtje was. Ik geneer me voor Thomas, voor zijn inbleke huid en zijn borst, die er week uitziet. Ik zou het liefst zijn blauwe overhemd, dat in een plasje ligt, om zijn schouders slaan.